

Trish Doller

NA
VLNÁCH

NIKDY NIE JE NESKORO
ZMENIŤ KURZ

IKAR

Trish Doller

NA
VLNÁCH

Preložila Tamara Chovanová

IKAR

Trish Doller
FLOAT PLAN

Text Copyright © 2021 by Trish Doller
Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group.
All rights reserved.

Jacket design www.buerosued.de
Translation © 2022 by Tamara Chovanová
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8238-4

*S láskou spomínam na pani Jean.
Chýbate mi.*

Upozornenie!

V tomto románe sa hovorí o samovražde.

Všetko vylieči slaná voda – pot,
slzy alebo more.

Isak Dinesen

Anna,

človeka sa zmocní opojné šťastie, keď vie, že jeho život zakrátko vyhasne, keď sa definitívne rozhodne, že ho ukončí. Možno je to adrenalín. A možno úľava. A keby som sa vždy cítil takto, možno by som zdolával hory alebo bežal maratóny. Teraz mi to akurát stačí, aby som to uzavrel.

Mal som Ťa nechať v ten prvý večer v bare. Keby som to bol urobil, teraz by si nečítala tento list. Šla by si na prechádzku so psom alebo by si pozerala telku s frajerom. Nezaslúžila si si, aby som Ťa zatiahol do svojich sračiek, a rozhodne si nezaslúžiš bolesť, ktorú Ti spôsobím. Ale Ty nie si na vine. Dva roky som žil len preto, lebo si tu bola Ty. Kiežby to bolo naveky.

Si silná a odvážna a jedného dňa sa z toho spamätáš. Zaľúbiš sa a už teraz toho chlapa nenávidím, že je lepší než ja. Jedného dňa budeš znova šťastná.

Ľúbim Ťa, Anna, prepáč mi to.

Ben

desať mesiacov a šesť dní (1)

Na Deň vďakyvzdania opustím zaužívaný spôsob života.

Ludia, čo nakupujú na poslednú chvíľu, berú z police zmes na plnku a prísady na tekvicový koláč, zatiaľ čo ja nakladám do vozíka všetko, čo môžem potrebovať. (Fazuľa, zeleninové konzervy, ryža.) Chodím po obchode ako prepper meškajúci pred súdnym dňom. (Kartóny mlieka, limetky, rezervná baterka.) Chodím rýchlo, aby som nestratila odvahu. (Jablká, toaletný papier, červené víno.) Pokúšam sa nemyslieť na nič, len na odchod. (Kapusta, karty na hranie, minerálky.) Alebo na to, čo za sebou zanechám.

Kým sa pachtím s nákupnými taškami a ukladám ich na zadné sedadlo do naprataného Subaru, zavolá mi mama. Nepovedala som jej, že nebudem doma na večeru na Deň vďakyvzdania, a nie je pripravená počuť, že utekám z mesta. Najmä keď som väčšinu roka ledva vyšla z domu. Kládla by otázky a ja nemám odpovede, a tak jej telefonát ide na odkazovač.

Keď prídem do prístavu, *Alberg* je presne tam, kde má byť, ligotavý trup je natretý na tmavomodro, kormo čistá, ešte stále čaká na meno. Chvíľu čakám, že na lodných schodíkoch sa ukáže Benova hlava. Čakám, že sa uškrnie, akoby mi hovoril poser sa, a budem počuť, ako mi vzrušene hovorí, že dnes je ten deň. Ale palubný prielez je zamknutý a na palube je iba vtáčí trus – to je ďalšia časť môjho života, ktorú som zanedbala.

Pred desiatimi mesiacmi a šiestimi dňami Ben prehltoľ plnú fľaštičku Paxilu na predpis a zalial to lacnou tequilou, ktorú mal z neznámych dôvodov odloženú pod drezom. Keď som sa vrátila domov z práce a našla som ho na kuchynskej dlážke, už nežil. Napísal mi odkaz, že žil iba pre mňa, nemal iný dôvod. Tak prečo som nestačila?

Zhlboka sa nadýchnem. Pomaly vydýchnem. Vkročím na loď a odomknem palubný prielez.

Vzduch je stuchnutý a horúci, cítim vôňu vosku na drevo, nových lodných plachiet, pach nafty. Naposledy som bola na palube ešte pred Benovou smrťou. V kajute v rohoch si pavúky natáhali siete, na každom povrchu je prach, ale tie zmeny mi vyrazia dych. Leštené drevené súčasti lode sú čerstvo nalakované. Škaredé pôvodné hnedé kárované obliečky na vankúše nahradilo červené plátno a peruánske pruhy. A na prednom priedele visí zarámovaná grafika s textom JA & LÚBIM & TEBA.

„Prečo si si dal takú námahu, ak si nechcel ísť na tento výlet?“ poviem nahlas, ale to je iba ďalšia otáz-

ka, na ktorú neviem odpoveď. Utriem si oči do rukáva na tričku. Už som zistila, že samovražda nezlomí človeku srdce iba raz.

Celé predpoludnie upratujem loď, vykladám veci z auta a dávam ich na miesto. Všade sú Benove stopy: kastról na spodnej polici v skrinke, šesťkusové balenie Heinekenu po záruke v komore na korme, poplesnená oranžová záchranná vesta v chladničke. Všetko vyhodím do smetí, ale aj keď zhora visí z kvetináča zelenec a na policičke stoja moje knihy, loď stále patrí Benovi. On ju vybral. On ju zrenovoval. On určil kurz. On stanovil dátum odchodu. Moja prítomnosť je rovnako dočasná ako tá vrstva prachu.

Poslednú vynesiem z kufra auta škatuľu od topánok plnú Benových fotiek urobených starým polaroidom, vyschnutý ibištek z nášho prvého rande, za hrst pikantných ľúbostných listov a odkaz napísaný pred samovraždou. Vyberiem jednu fotku – Ben a ja pred majákom v Hilsborskej zátok (fotografovanú týždeň pred Benovou smrťou) – a strčím škatuľu do spodnej zásuvky v skrinke. Prilepím fotku na stenu v kóji, rovno nad môj vankúš.

A je čas vyraziť.

Pôvodne som plánovala stráviť dnešný deň v posteli – to bol môj jediný program od Benovej smrti –, ale budík ma vytrhol zo spánku. Na displeji mobilu stálo: DNES JE TEN DEŇ, ANNA! IDEME PLÁVAŤ! Ben mi tú udalosť pridal do kalendára pred tromi rokmi – v deň, keď mi ukázal svoju plachetnicu a požiadal ma, aby som s ním oboplávala svet –, ale zabudla

som na to. Plakala som, až ma rozboleli oči, lebo už nemôžem hovoriť v množnom čísle a zabudla som, ako byť sama sebou bez Bena. Potom som vstala z postele a začala sa baliť.

Nikdy som sa neplavila bez Bena. Neovládám terminológiu – je to lano, Anna, nie šnúra – a budem rada, ak sa doplavím na koniec rieky. Ale nebojím sa až tak veľmi toho, čo so mnou bude, kým budem na lodi sama v Karibiku, skôr toho, čo by sa so mnou stalo, keby som zostala tu.

Keď odväzujem vyvážovacie laná, zavolá mi šéf, bezpochyby rozmýšľa, či prídem, ale neprijmem hovor. O deň-dva to pochopí.

Rádiom volám, aby otvorili zdvíhací most na Andrews Avenue, a pomaly vyplávam z prístavu, motor bafká, chrapčí, celé mesiace mlčal. Ťahá ma dolu prúdom, keď riadim plachetnicu medzi otvoreným rozpätím mosta. Keď tadial' prejdem, vzápätí popri mne prepláva veľká loď športových rybárov. Zo zadnej paluby mi zakýva chlapík v rybárskom tričku farby aqua. Môže byť asi o dva roky starší odo mňa, vyzerá celkom dobre, je vyšportovaný, vlasy má vyblednuté od slnka.

Preplávam sa okolo výškových obytných budov, štíhlych bielych maxijácht a kanálov lemovaných takými veľkými budovami, že dom mojej matky by ledva zabral prízemie. Mama nikdy nesnívala o veľkej rezidencii, ale ak štyria ľudia bývajú v dome s dvoma spálňami, vždy je tam aspoň jeden navyše. Mama hovorí, že je rada, keď obe jej dcéry bývajú pod jednou

strechou, ale nikdy som si nepredstavovala, že sa vrátim domov. Mala som žiť s Benom.

Keď prídem k zdvíhaciemu mostu na Tretej avenue, obsluha mi oznámi, že musím počkať, lebo práve pustila veľkú rybársku loď. Vždy keď sme museli čakať, ovládal loď Ben, takže teraz sa ustráchané točím do kruhu – bojím sa, že vrazím do inej čakajúcej lode –, kým autá neprestanú chodiť a most sa začne dvíhať.

Prístavisko v Port Everglades lemujú výletné lode, stupňovité paluby pripomínajú korpusy na svadobnej torte. Nákladné lode plávajú do Atlantiku, smerujú do prístavov na celom svete. Keď sa medzi nimi plávam, *Alberg* mi pripadá malý a bezvýznamný a rozmýšľam, že budem pokračovať bezpečne na juh na Vnútrozemskú vodnú cestu, nie na otvorený oceán. Ale podľa Benovej navigačnej mapy by som mala plávať do Biscayne Bay a potom smerovať na ostrovy Bimini na Bahamách. A tak sa na to pripravím.

Usilovala som sa predvídať, čo budem potrebovať, aby som počas plavby mala všetko poruke. Rýchlo si prezriem zásoby, znova sa natieram opaľovacím krémom. Voda, niečo na občerstvenie, na hlavu si narážim Benov otrhaný slamený klobúk, aby mi chránil tvár. Plechovky kokakoly, krátkovlnná vysielacia, potreby pre prípad núdze sú v najbližšej skrinke spolu s mojou záchrannou vestou a popruhom. Mobil.

Onedlho budem mimo dosahu, konečne zavolám mame. „Len ti chcem oznámiť, že som na Benovej lodi a chvíľu budem na mori.“

„Na mori?“ Odfrkne si. „Anna, zlatko, o čom to hovoríš, preboha? Je Deň vďakyvzdania. Morka je už v rúre.“

„V tento deň sme mali s Benom vyraziť na cestu okolo sveta,“ vysvetľujem. „Už... nemôžem zostať vo Fort Lauderdale. Hrozne to bolí.“

Tak dlho je ticho, až si myslím, že sa prerušilo spojenie.

„Mami?“

„*Das ist* šialené, Anna. Šialené.“ Mama žije v Spojených štátoch dlhšie, ako sme ja aj Rachel na svete, ale hocikedy použije nemecké slovo, najmä keď je vystrešovaná. „Nemala by si ísť na more na lodi, na ktorej by si nemala plávať. Mala by si sa vrátiť domov *und* vyhľadať pomoc.“

O tom, že by som mala vyhľadať odbornú pomoc, nehovoríme prvý raz, ale na to, aby mi niekto povedal, že iba ja rozhodnem, ako dlho potrvá môj žiaľ a že by som nemala spôsobať ľuďom okolo seba problémy, nepotrebujem terapeuta. Nie som pripravená žiť ďalej svojím životom. Nie som pripravená nájsť si druhú blízkú dušu. A fakt ma unavuje žiť v spálni so sestrou a jej dvojročným dieťaťom.

„Keď prídem na Bahamy, ozvem sa.“ Za sebou vidím, ako sa blíži žiarivo modrá nákladná loď dovysoka naložená kontajnermi. „Musím končiť, mami, ale som v poriadku. Vážne. Zavolám ti z Bimini. *Ich liebe dich.*“

Strčím mobil do vrečka na šortkách, cítim, ako vibruje, zatiaľ čo sa plávam na kraji v kanáli pri prístavnej

hrádzi. Mama mi pravdepodobne volá, chce mi dohovoriť, a mám podozrenie, že mobil ticho vybuchne, kým stratím signál. Ale nemôžem si robiť obavy, lebo obrovská loď smeruje rovno na mňa.

Nákladná loď prehrmí okolo, čajky šikajú nad rybami, ktoré sa vynoria v brázde za loďou. Potom sa okolo mňa preplavia športoví rybári. Ďalšie plachetnice. Silueta Fort Lauderdale s vežiakmi mizne a azúrový Atlantik siaha až k obzoru. More je lenivé a ovzdušie ľahké.

Deň ako stvorený na útek z domu.

Pol kilometra od brehu obrátim loď po vetre a zaradím neutrál. Hlavná plachta stúpa ľahko a zatrepoc sa vo vetre, ale nie som si istá, či je celkom hore. Aj keď sa rozvinie kosatka a plachty sú vyvážené, neviem, či som urobila všetko správne. Ale loď pláva správnym smerom. Nehrozí kolízia s iným plavidlom. Nič nie je pokazené. Považujem za víťazstvo, keď vypnem motor a opriem sa o vankúš, pripravená na šesťhodinovú plavbu do Miami.

Tieto vody nie sú pre mňa celkom neznáme. S Benom sme raz plávali do Miami a na noc sme zakotvili v starej prístavnej zátokke. Inokedy sme sa vybrali do Národného parku Biscayne. Plavba na Bahamy mala byť našou prvou skúškou, ako dlho vydržíme žiť spolu na dvanásťmetrovej lodi. Zdala sa mi veľká, až kým som prvý raz nevyšla na palubu a nezistila som, že je to čosi ako plávajúci domček. Dokázali by sme tu s Benom žiť na kope? Vydržal by náš vzťah? Nikdy sa to nedozviem a to ma ťaží na srdci ako balvan, ustavič-

ná tupá bolesť, ktorá sa ozve v takýchto okamihoch, keď rozmýšľam, ako by vyzerala naša budúcnosť.

Nad hladinou pri lodi sa vynoril delfín a vytrhol ma zo zamyslenia. Neubránim sa úsmevu, spomeniem si na našu hádku o delfínoch. Ben ich nazval násilníkmi a vrahmi. „Nedaj sa oklamať ich vytrvalými úsmevmi a šťastným táraním. Sú to darebáci.“

„Zvieratá sa neriadia morálnym kódexom ako ľudia,“ namietla som. „Možno by si sa mal skôr hnevať na skutočných násilníkov, nie na delfíny, ktoré robia, čo sa od delfínov čaká. Ozajstní darebáci sú ľudia.“

Dlho na mňa hľadel, potom sa uškrnul a vtedy sa mi podlomili nohy. „Bože, Anna, aký som šťastný, že ťa mám!“

K prvému delfínovi sa pridá ďalší a križujú hladinu pred loďou, hrajú sa, zatiaľ čo loď pláva rýchlosťou päť uzlov za hodinu. Vyskakujú, predvádzajú sa, takmer sa mi zdá, že mi ich poslal Ben, jasné, je to absurdné, ale pozorujem ich, až kým nezmižnú kdesi tam, kde delfíny žijú.

„Mal si zostať pri mne.“ Moje slová odveje vánok. „Prečo si odišiel tam, kde ťa nemôžem nasledovať?“

Nie som si istá, či sa prihovám delfínom alebo Benovi. Nech je, ako chce, odpoveď nedostanem.

Keď dorazím *Albergom* do prístaviska na Miami Beach, západ slnka prechádza do tmy. Ben zakrúžkoval ako náš cieľ No Name Harbor, tam sme mali prenocovať, ale nikdy som sama nespustila kotvu, a potme už vôbec nie. Namiesto toho nasmerujem loď ku sklzu na vyťahovanie lodí na jednu noc, celá

šťastná, že nikto nevidí, aká som nemožná a že neviem viazať uzly.

Oblečiem si Benovo staré tielko, vtiahnem sa na lôžko a otvorím predný poklop. Snažím sa zazrieť hviezdy vo svetelnom smogu Miami a myslím na to, ako sme s Benom naposledy spali na lodi, bolo to možno jedno z našich posledných lúboštných objatí. Sex nie je to hlavné, čo mi chýba, ale chýba mi aj to. Pred Benom som netušila, že samota môže bolieť na mnohých miestach tela.

Teraz si predstavujem, že leží pri mne. Cítim teplo jeho rúk na holej pokožke. Dotyk jeho úst na svojich ústach. Ibaže čím bližšie si ho skúšam predstaviť, tým je ďalej.

na plytčine (2)

Ranné slnko mi dopadá na viečka. Uvedomím si, že som sa zobudila neskoro.

„Doriti.“ Vyleziem z trojuholníkovej kóje prednej kajuty a skackám po podlahe, cestou si naťahujem krátke džínsy. Pôvodne som plánovala vyraziť z Miami pred úsvitom, aby som prišla na Bimini za svetla. „Doriti, doriti, doriti.“

Rýchlo si umyjem zuby, zapletiem vlasy a zájdem do prístavného kapitanátu, kde zaplatím nekresťanskú sumu za to, že som sa možno naposledy dobre vyspala. Jeduje ma, že som nedodržala plán, a tak sa náhlím na loď, uvoľním laná a len tak-tak nenabúram do dvadsaťpäťmetrovej motorovej jachty.

„Máte šťastie, že ste mi nenarazili do lode,“ zakričí muž zo zadnej paluby. Oči má skryté za okuliarmi, ale ústa má nespokojne stisnuté.

„Je mi to jasné, verte mi,“ odvetím a až horím od hanby.

Idem na motore po Government Cute, okolo mo-

torových jácht a trajektov na oceán, potom napnem plachty a namierim tam, kam naznačuje nakreslený kurz na Benovej mape.

Keby som plávala na silnej motorovej lodi, už by som bola na Bimini. Ležala by som na pláži, blúdila po miestnych obchodoch alebo popíjala ovocný koktail v bare na nábřeží. Preplávala by som cez Golský prúd a prišla by som o dve hodiny neskôr. Ale plavba na Bimini je celodenná námaha.

S Benom sme sa vždy striedali pri riadení lode, ale bez neho si netrúfnem odísť od kormidla. Nemôžem zísť do kajuty, aby som sa utiahla pred slnkom, ani ísť na záchod. Nemôžem čítať. A more medzi Floridou a Bahamami je plné tankerov a kontajnerových lodí smerujúcich na sever do Spojených štátov a Európy, ale aj na juh do Panamského prielavu.

Fúka len slabý vetriček. *Alberg* ide iba rýchlosťou štyri uzly. Zatiaľ čo slnko putuje po oblohe, usilujem sa zostať bdela. Zrazu sa len preberiem a zistím, že som sa odchýlila od kurzu, plachty sú zle nastavené a trepocú sa. V zúfalstve si oblejem vodou tričko, ale voda nie je dosť studená, aby ma ochladila. Napijem sa vlažnej koly, dúfam, že kofeín ma preberie. Nastavím si playlist najvresklavejšieho punkrocku, aký nájdem, a spievam na plné hrdlo. Urobím čokoľvek, len aby som zostala hore, keď môj prehriaty organizmus túži vypnúť.

Keď sa najbližšie zobudím, cítim šplachot nákladnej lode, ktorá sa plaví zhruba desať metrov od mojej plachetnice a jej trup sa týči nado mnou ako obrovská